

Hồi Thứ Mười Tám

PHỤ TỬ HỌ THỦY THÊ LƯƠNG NHỚ LẠI
CHUYỆN XƯA

Khi Kim Tiểu Sơn đến thôn Quá Sơn lãnh vừa mới giữa canh ba. Trong bóng đêm mờ mịt trước cửa lớn của nhà họ Biễn cơ hồ có một người đang đứng.

Đầu mùa đông, trong núi hoang ở phía bắc ban ngày khắp núi đều là cây khô lá vàng úa. Ban đêm càng ảm đạm thê lương. Dần dần đi đến gần thì dần dần cũng nhìn rõ người đó là ai.

Một tay chống gậy, đôi mắt nhìn thẳng vào Kim Tiểu Sơn, mép miệng lão rung động. Kim Tiểu Sơn nhìn thấy rõ chính là Thủy đại thúc của mình. Đột nhiên, trong lòng xót xa, nước mắt nóng trào ra, mang theo bao nỗi hưng phấn lẫn nhớ nhung giống như đứa con lưu lạc phương xa mới về.

Kim Tiểu Sơn nghẹn ngào kêu lên một tiếng:

– Đại thúc!

Người chàng đã sụp xuống trước mặt Thủy Hành Vân, Thủy Hành Vân không lên tiếng, bàn tay khô như que củi vò trên đầu Kim Tiểu Sơn. Thủy Hành Vân cung quệt dòng nước mắt và buồn nói:

– Tiểu tử, coi như mi không khiến đại thúc hoài công lo lắng. Cuối cùng mi đã bình an trở về.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi đứng dậy nói:

– Trời đêm bên ngoài lạnh lắm. Đại thúc, chúng ta vào trong hãy nói.

Thủy Hành Vân gật đầu. Kim Tiểu Sơn dìu lão vào bên trong. Kim Tiểu Sơn vội đốt ngọn đèn dầu. Lúc này mới nhìn rõ gian khách phòng này chỉ có chiếc giường lớn, Thủy Nhị đang ngủ say sưa. Kéo chiếc ghế, Thủy Hành Vân hỏi:

– Sáng nay nghe thôn Lão Kim Khoáng bị cướp. Tiểu tử có biết không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Tiểu tử từ thôn Lão Kim Khoáng tới đây. Kim Ký tiêu cục của ta bị chúng đốt sạch rồi. Dường như chúng chỉ nhắm vào bọn ta.

Thủy Hành Vân cười khan một tiếng, nói:

– Đã nằm trong dự đoán của ta. Thì ra bọn ta đã cản bước đường tài lộc của bọn thổ phỉ đó.

Lão nhìn kỹ Kim Tiểu Sơn rồi nói:

– Tính toán thời gian là ngày tiểu tử mi phải về cho nên đại thúc không ngủ được mới ngồi đây ra ngoài cửa trông chờ, không ngờ tiểu tử không làm đại thúc

thất vọng. Thế nào, sự việc làm tốt cả chứ?

Kim Tiểu Sơn thấp giọng nói:

– Sự việc đều đã làm xong nhưng sau khi tiểu tử nhận được năm ngàn lượng bạc của họ Quan trở về đến thôn Lão Kim Khoáng phát hiện bọn họ bị bọn thổ phỉ cướp sạch. E rằng họ không sống nổi qua mùa đông này cho nên tiểu tử tự tiện lấy hai ngàn lượng đưa cho viên chương quây bảo lão cho người đến phủ Thượng Xuyên mua lương thực.

Chàng cười gượng nói:

– Tiểu tử làm chút việc thiện để tăng thêm tuổi thọ cho đại thúc. Đại thúc không trách tiểu tử chứ?

Chàng vừa nói vừa, lấy ra ba tờ ngân phiếu ba ngàn lượng còn lại. Nhưng Thủy Hành Vân bảo Kim Tiểu Sơn giữ lại đoạn cười ha hả nói:

– Hàng hóa do tiểu tử mi bảo tiêu, ngân lượng đương nhiên cũng phải do mi sắp xếp. Đó là tiểu tử mi có lương tâm. Bước đến gần một chút để đại thúc nhìn mi... A, khí sắc không tồi. Trên đường đi, gặp những chuyện nói cho đại thúc nghe xem!

Kim Tiểu Sơn vội ngồi xuống bên cạnh Thủy Hành Vân thấp giọng nói:

– Đại thúc, tiểu tử phát hiện một bí mật trọng đại.

Thủy Hành Vân nói:

– Nói mau cho đại thúc nghe!

Kim Tiểu Sơn khoanh tay trên bàn, càng thấp giọng nói:

– Đại thúc, Mặc Vân cốc chủ họ Quan tên Hạo mà còn là nhị trang chủ của nhà họ Quan, ở thung lũng phía bắc của thôn Lão Kim khoáng ta.

Thủy Hành Vân không kinh ngạc chỉ thần nhiên hỏi:

– Bao nhiêu đó thôi sao?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên nói:

– Thì ra đại thúc đã biết rồi.

Thủy Hành Vân đáp:

– Đối phó với một tên muốn lấy đầu của ta và còn trăm mưu ngàn kế muốn đoạt Diêm Vương thoa, nếu đại thúc không biết hẳn là ai trừ khi đại thúc là kẻ khờ khạo. Việc này, trước kia, đại thúc đã từng nhắc sơ với mi, chỉ hi vọng một ngày mi thay đại thúc lấy lại thể diện phát tiết uất hận.

Kim Tiểu Sơn vội đáp:

– Tiểu tử không hề quên việc này, chỉ chờ đại thúc dặn dò.

Thủy Hành Vân nói:

– Đừng gấp, việc này phải cần đắn đo cẩn kẽ. Mi hãy nói xem tên trứ ngụ

nhà số mười ở con đường trước nha môn tuần phủ Lạc Dương là nhân vật thế nào?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Lão họ Tư Đồ. Hơn nữa tiểu tử nghe ngóng được, họ Quan đưa tặng tượng Bồ Tát vàng là vì chúc mừng đại thọ tám mươi tuổi của Tư Đồ Tráng. Vì năm xưa bị hiềm nghi mưu hại hơn mười kẻ đái vàng. Về mặt pháp luật được lão Tư Đồ tận lực giúp đỡ nên họ Quan cảm ân báo đáp mà tặng báu vật.

Cười lạnh một tiếng, Thủy Hành Vân nói:

– Kỳ thực tượng Bồ tát vàng chính là vật của Thủy Hành Vân này. Nay bị Quan Kim dùng làm lễ vật đến thành Lạc Dương.

Kim Tiểu Sơn đưa tay vò vò lỗ tai của mình hỏi lại:

– Đại thúc nói gì vậy?

– Thủy Hành Vân thản nhiên đáp:

– Đừng có kinh ngạc như vậy! Nếu đại thúc thổ lộ hết khổ não trong lòng của mình ra cho tiểu tử mi nghe thì chỉ e mi sợ đến ngã nhào hôn mê.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Tượng Bồ Tát vàng là vật của đại thúc thì lẽ ra nên lưu giữ nó lại.

Thủy Hành Vân vỗ vỗ vào tay áo nói:

– Thư của họ Quan còn ở đây sợ gì sau này bọn chúng lật lọng.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Nhưng tượng Kim Bồ Tát đã đưa vào trong phủ Tư Đồ. Chúng ta làm sao lấy lại được?

Thủy Hành Vân nói:

– Đó là việc về sau!

Kim Tiểu Sơn kể tiếp:

– Trên đường tiểu tử về Lạc Dương gặp phải bốn tên Hắc y đại hán tự xưng là Mặc Vân tứ sát. Bọn họ đều một lòng muốn chiếm đoạt lấy Diêm Vương thoa, đương nhiên còn muốn lấy mạng của tiểu tử.

Đột nhiên, Thủy Hành Vân cười lạnh nói:

– Mặc Vân tứ sát gì bọn chúng? Bốn tên đó vốn là võ sĩ thân cận của Quan Hạo. Sáu bảy năm trước họ hoành hành trên các nẻo đường Quan Lạc, gọi là Quan Lạc tứ ma mà thôi.

Kim Tiểu Sơn cười thoải mái nói:

– Mặc kệ, chúng là tứ ma cũng được, tứ sát cũng được đều đã bị tiểu tử tiễn đến điện Diêm la rồi!

Thủy Hành Vân lãnh đạm nói:

– Bọn đào tường khoét vách chuyên hù dọa người khác vốn không đáng cho tiểu tử mi ra tay!

Kim Tiểu Sơn lúc này mới nói, với Thủy Hành Vân:

– Đại thúc cuối cùng tiểu tử đã dò hỏi được hang ổ của thù nhân Tọa Sơn Hồ Trương Diệu.

Thủy Hành Vân nắm cánh tay của Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Hắn ở đâu?

Kim Tiểu Sơn đưa tay chỉ về phía bắc nói:

– Lục Bàn Sơn. Hắn, cùng đồng bọn và Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đi cướp vàng bạc của thôn Lão Kim Khoáng mục đích chính là đổi đầu với bọn ta.

Cười ha hả vỗ nhẹ vào vai của Kim Tiểu Sơn, Thủy Hành Vân lộ ra vẻ mặt tươi vui chưa từng có nói:

– Mi đã tìm được thù nhân, đó chính là một ngày không xa đại thúc sẽ trở về sơn cốc nhưng mà...

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Xem đại thúc cao hứng tiểu tử càng vui mừng. Đại thúc muốn chỉ giáo điều gì, tiểu tử nhất định nghe đại thúc.

Thủy Hành Vân thu lại nụ cười, nét mặt lãnh đạm nói:

– Ả Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc thật là một yêu tinh hại người. Người ta nói “nữ nhân là tai họa”. Ả ta đủ để làm đại biểu.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Ý của đại thúc là...

Thủy Hành Vân nói:

– Diêm Vương thoa vốn không nhuộm máu nữ nhân. Đó chính là lời thề mà đại thúc đã từng nói với một nữ nhân. Nhưng ngày nay, Diêm Vương thoa trong tay mi đương nhiên là việc khác rồi.. Nếu lại gặp nữ nhân này, giết ngay lập tức!

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Tiểu tử cũng sớm có ý này. Năm lần bảy lượt để ả ta chạy thoát. Một nữ nhân lại xinh đẹp như thế, tiểu tử thực không đành lòng đuổi giết ở phía sau.

Thủy Hành Vân nói:

– Đó là một con rắn độc. Nếu lại dung tha lần nữa, không cẩn thận bị ả cắn phải đến lúc đó thì ả tuyệt đối không tha cho mi đâu.

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Lần sau gặp mặt, tiểu tử thu thập ả trước.

Thủy Hành Vân nói:

– Mi đã gặp được kẻ thù giết thê nhi. Mi chuẩn bị thế nào để thu thập Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đó?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Khi trở lại đây, tiểu tử gặp bốn tên thổ phỉ ngăn đường. Chúng nói thủ lĩnh của chúng ở Lục Bàn Sơn chính là Trương Diệu nên tiểu tử không lấy mạng của chúng để chúng truyền lời với họ Trương kia. Ba ngày tới tiểu tử sẽ quyết đấu sinh tử với hãn ở dưới gốc Lão Tùng.

Thủy Hành Vân nói:

– Đã qua một ngày rồi!

Kim Tiểu Sơn nói:

– Dốc Lão Tùng nằm ở giữa Lục Bàn sơn và thôn Lão Kim Khoáng. Tiểu tử đến dốc Lão Tùng chỉ nửa ngày thì đến nơi.

Mỉm cười, Thủy hành Vân nói:

– Cũng được, chúng ta sang sớm mai trở về thôn Lão Kim Khoáng.

Lão võ nhẹ lên vai Kim Tiểu Sơn nói tiếp:

– Tiểu tử đi đã một ngày, cần phải nghỉ ngơi. Lên chiếc giường lớn đó ngủ một giấc đi.

Kim Tiểu Sơn có chút mệt mỏi nhưng chàng lại rất hưng phấn, hưng phấn đến nỗi mãi đến canh tư chàng mới chợp mắt được. Còn phụ tử Thủy Hành Vân đã sớm ngủ ngon rồi.

Kim Tiểu Sơn bị tiếng kêu ngạc nhiên của Thủy Nhị làm chàng thức dậy, thấy Kim Tiểu Sơn ngủ cạnh bên, bất giác kinh ngạc a lên một tiếng.

Kim Tiểu Sơn dụi mắt ngồi dậy, ra dấu cho Thủy Nhị nên nhẹ tiếng đừng la lớn làm mất giấc ngủ của đại thúc.

Hai người nhẹ nhàng xuống giường đi ra bên ngoài, không ngờ trên sơn đạo phía xa có hơn hai mươi người vai gánh bao vải vội vã đi về phía Ngũ Lão phong.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên vội chạy lên trên. Chàng thấy trong đám người đó bước ra một người. Người đó cao giọng gọi:

– Là Kim ca ca rồi!

Kim Tiểu Sơn vừa thấy cười hỏi:

– Thì ra là Tiểu Ngũ Tử, bọn người đi đâu thế?

Người đó chính là phổ ky của tửu điểm Tiền gia. Hãn thấy Kim Tiểu Sơn đi đến bèn cao giọng nói với đám người đang đi đến đó:

– Đây chính là Đại tiêu đầu Kim Tiểu Sơn của Kim Ký tiêu cục. Năm nay dân chúng thôn Lão Kim Khoáng có thể sống qua mùa đông này đều hoàn toàn nhờ ơn của Kim đại tiêu đầu. Mọi người mau đến đây tạ ơn.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn vội ngăn đám người đó nói:

– Có lẽ các vị đến Thượng Xuyên để mua lương thực, ta không làm lỡ công việc của các vị. Sáng sớm, bọn ta cũng phải trở về thôn Lão Kim Khoáng rồi.

Tiểu Ngũ Tử đã cười nói:

– Kim ca, cô nương nhà tiểu tử đang mỗi mắt trông ca ca đó, mau đi đi!

Kim Tiểu Sơn mỉm cười, đỏ mặt nói:

– Cô nương nhà mi làm sao để ý đến tên vô lại như ta chứ. Đừng đùa nữa.

o O o

Tinh thần của Thủy Hành Vân hôm nay đặc biệt sảng khoái. Lão uống thuốc, dùng cơm ở thôn Quá Sơn Lãnh xong, lão đem hài tử là Thủy Nhị cùng Kim Tiểu Sơn đến từ biệt Biển Hòa. Rồi ba người đồng trở lại thôn Lão Kim Khoáng.

Mới đi được một đoạn đường, Kim Tiểu Sơn cơ hồ nhớ đến một việc gì, bèn nói với Thủy Hành Vân:

– Đại thúc cùng Thủy tiểu đệ đi trước một bước, tiểu tử còn muốn gặp mặt Biển đại thúc.

Chàng nói xong, không chờ Thủy hành Vân hỏi lại, người đã nhảy ra xa hơn mười trượng Thủy Hành Vân chau mày lắm bầm nói:

– Tiểu tử này ngày càng quỷ quyết, không biết hấn tìm Biển Hòa để làm gì?

Thủy Nhị đứng một bên nói:

– Có thể Kim ca làm vì việc của phụ thân thôi!

Thở dài một tiếng Thủy Hành Vân nói:

– Con ơi, nếu con giống Kim ca của con thì phụ tử chúng ta đã sớm có hoàn cảnh khác rồi.

Thủy Nhị nói:

– Chỉ trách mẫu thân của hài nhi chết quá sớm. Phụ thân lại cung phụng nhị nương như bảo vật. Tự mình đứng dưới chân mặc sức để nhị nương chà đạp. Phụ thân quá nghe lời bà ta. Ngay cả võ công của phụ thân nhị nương cũng không cho phép dạy hài nhi. Nhị nương cứ mặc hài nhi ăn chơi không cho học hành. Trước mười tuổi, con quả thực yêu thích nhị nương nhưng mà... nhưng mà con càng lớn càng cảm thấy mình sai lầm. Mãi đến...

Thủy Hành Vân nói:

– Đừng nói nữa, phụ thân đã nợ con nhiều chỉ chờ đến lúc oán hận của phụ thân được phát tiết thì sẽ tìm cách bồi đắp.

Thủy Nhị đột nhiên kêu lên:

– Bồi đắp! Bồi đắp! Bồi đắp có tác dụng gì? Một chân của con đã bị tên Quan

Hạo tàn ác đó đánh thành tàn phế. Lại có cách bồi đắp thế nào? Đến hiện giờ phụ thân còn sợ hấn mấy phần. Phụ thân cho rằng hài nhi không nhận ra sao?

Chống gậy, cúi đầu bước đi, Thủy Hành Vân thở dài một tiếng, nói:

– Trên giang hồ, Thủy Hành Vân này đã tung hoành bốn mươi năm không ngờ lại bị nữ nhân đó nhào nặn trong lòng bàn tay.

Thủy Nhi nói:

– Hơn năm năm trước tại sao phụ thân một đi không trở lại cốc nữa. Nhớ lại đêm đó khi con ngủ còn thấy nhị nương đang nhiều lời với phụ thân, phụ thân lại không đáp một tiếng. Nửa đêm mưa tuyết lớn như vậy, phụ thân lại dầm mưa, đạp tuyết mà đi. Con khóc ôm cây cột ngoài hành lang gọi phụ thân, phụ thân cũng bỏ con mà đi. Tại vì sao?

Thủy Hành Vân đau khổ nói:

– Có lẽ kiếp trước, phụ thân thiếu nợ bà ta quá nhiều. Nên kiếp này, bà ta hành hạ phụ thân đủ điều. Lời xưa nói đúng lắm “Thê nhi là oan nghiệp kiếp trước. Một mai trả sạch nợ mới xem như nhẹ nhàng cả người”.

Không ngờ Thủy Nhi nói:

– Nếu phụ thân nói như vậy thế thì con tại sao chịu tội lỗi này? Như vậy quá bất công rồi!

Thủy Hành Vân đáp:

– Có lẽ ngày trước Diêm Vương thoa quá bá đạo. Người chết quá nhiều dưới thoa của phụ thân. Khiến con của ta cũng gặp phải báo ứng bất hạnh như vậy!

Thủy Nhi đi sau lưng Thủy Hành Vân, vừa chống gậy từng bước, vừa phản kháng:

– Phụ thân thường nói “Giết những người đáng giết là đúng tại sao lại có báo ứng”.

Thủy Hành Vân đáp:

– Tuy giết những kẻ đáng giết nhưng ông trời còn có đức hiếu sinh. Máu tanh ngút trời, ông trời cũng nhỏ lệ.

Sau khi trầm mặc một hồi, Thủy Hành Vân than thở:

– Sự việc sắp kết thúc, luân chuyển của đôi bên cũng đến lúc phải giải quyết. Có lẽ, đây cũng là an bài do ông trời. Bốn năm trước, phụ thân không mất xác, trái lại gặp được Kim ca của con. Phụ thân nghĩ tới nghĩ lui có nhiều việc có thể mượn tay của hấn thay phụ thân xử lý thỏa đáng.

Lúc này, Thủy Nhi mới hỏi:

– Phụ thân tại sao bị mang bệnh lao đến nỗi trầm trọng như vậy?

Thủy Hành Vân mới nói:

– Nói đến bệnh lao thật khó tránh khỏi. Nhớ đến việc đem đó nhĩ nương của con, bà ta thực không nên đối đãi với phụ thân như thế... Bà ta...

Lại một hồi trầm mặc, Thủy Hành Vân cơ hồ như truy đuổi lại câu chuyện xa xưa. Đó là câu chuyện mà lão giấu kín đã lâu. Thủy Hành Vân tiếp tục kể:

– Mười năm tình nghĩa phu thê là do tiểu sư muội thay đổi. Nhĩ nương của con vốn là tiểu sư muội của phụ thân. Thuở nhỏ, phụ thân đã từng bông ả bà ta.

Thủy Nhị nói:

– Điều này con đã biết từ lâu. Khi con bốn tuổi, phu quân bà ta chết mới gả cho phụ thân. Lúc nhỏ bà ta vốn đối đãi với con rất tốt nhưng mà...

Thủy Hành Vân nói:

– Năm đó, phụ thân sắp sáu mươi rồi, có lẽ một người luyện võ trên mặt sinh lý cũng có điều khiếm khuyết cho nên đời sống phu thê của phụ thân và nhĩ nương con rất không phù hợp. Phụ thân nhiều lần bị đay nghiến nên đối với bà ta phụ thân phát sinh cảm giác sợ hãi. Thế là càng hết cách thỏa mãn bà ta, mà bà là một nữ nhân chưa đến bốn mươi. Cho nên ngay cả nhà phụ mẫu bà ta ở dưới chân ngọn Vô Quan phong phụ thân cũng không có đến thăm họ lần nào.

Thủy Nhị nói:

– Lần thứ nhất nhĩ nương đánh con, năm đó con mười hai tuổi.

Thủy Hành Vân Nói:

– Bất mãn đối với phụ thân nên trút giận lên mình con. Đương thời, phụ thân cảm thấy thiếu nợ con quá nhiều.

Thủy Nhị hỏi:

– Bà ta sao ngăn cản con học võ chứ? Lúc đó, con còn cho rằng bà sợ con bị khổ cực cho nên con vẫn mang lòng cảm kích bà ta.

Thủy Hành Vân nghiêng răng nói:

– Mấy ngày trước khi trời đổ mưa tuyết lớn, bà ta từ Tầm Xuyên trở về nhà bên mình còn mang theo một đại hán. Sắc mặt hồng hào, bà ta giả vờ giới thiệu đó là biểu huynh đưa bà trở về trong cốc rồi ở thêm mấy ngày. Nhưng đêm đó lại bị phụ thân phát hiện bà ta đang ngồi trong lòng của người biểu huynh kia. Phụ thân tức giận muốn xông vào vào giết bọn họ nhưng bà ta lại ở trong phòng cao giọng kêu phụ thân. Con ơi! Lúc đó phụ thân thật khổ quá vì phụ thân quá yêu bà ta, hướng hồ bà ta lại là tiểu sư muội của phụ thân. Phụ thân có thể giết bà ta sao? Hơn nữa đây cũng là lỗi của phụ thân vì phụ thân không thể thỏa mãn nhu cầu của bà ta. Thậm chí những nhu cầu cơ bản nhất...

Thủy Hành Vân vừa đi vừa thở dài tiếp lời:

– Cho nên ta không vào phòng cũng không ở lại. Trong lúc tức giận, đội mưa đập tuyết một mạch chạy ra ngoài hai trăm dặm cho đến đêm hôm sau tuyết nặng

trên trời đã dứt hạt, phụ thân mới nằm ngủ trong miếu Sơn Thần.

Thủy Nhị nói:

– Phụ thân đã tự hành hạ mình!

Thủy Hành Vân nói:

– Không sai, phụ thân đã phát điên nhưng khi phụ thân vừa tỉnh lại thì mang bệnh, bệnh đến hôn mê ba ngày ba đêm. Đó thật là ba ngày ba đêm chết đi sống lại.

Thủy Nhị thở dài nói:

– Phụ thân đi rồi nhị nương xem con như cái gai trong mắt, ngay cả bọn thủ hạ của phụ thân, bà ta cũng không cho hầu hạ con. Ngày tháng trôi qua hơn một năm, con rất nhớ phụ thân nên tự mình làm lụng dành dụm một số tiền ra ngoài tìm phụ thân.

Thủy Hành Vân cười lạnh một tiếng nói:

– Phụ thân đối với họ một mực nhân nghĩa. Họ lại tặng phụ thân hai chữ tàn nhẫn. Họ Quan đó của bà ta mang đến cho phụ thân sự oan uổng. Trong võ lâm ai có thể tin rằng Diêm Vương thoa Thủy Hành Vân này lại đau đở bị cấm sừng trên đầu. Họ Quan kia có thể là biểu huynh chả bà ta sao? Hừ!

Sự tình cuối cùng đã được Thủy Hành Vân nói rõ ra rồi.

o O o

Còn Kim Tiểu Sơn vội vã đi đến nhà của Biển Hòa. Đúng lúc nhìn thấy Biển Hòa đang ngồi dưới mái hiên hút thuốc, thấy Kim Tiểu Sơn trở lại, Biển Hòa vội cười hỏi:

– Có phải quên vật gì không?

Kim Tiểu Sơn đi đến ôm quyền nói:

– Không phải là quên vật gì mà là tiểu tử có một việc không rõ đến đây để thỉnh giáo Biển đại thúc.

Tay vỗ vào tảng đá to trơn nhẵn cạnh bên, Biển Hòa nói:

– Ngồi xuống đi, có gì cứ hỏi.

Ghé ngồi xuống tảng đá, Kim Tiểu Sơn nói:

– Biển đại thúc tiểu tử hỏi đại thúc lần nữa, đại thúc xem bệnh lao của Thủy đại thúc có thể trị hết hoàn toàn không?

Biển Hòa cười ha hả nói:

– Thật vậy, mi hiếu thuận lão, quan tâm đến lão còn hơn cả nam tử của lão.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Thủy đại thúc là ân nhân của tiểu diệt. Hiếu thuận với người cũng phải thôi.

Biển Hòa lúc này mới nói với Kim Tiểu Sơn:

– Ta không làm lỡ chuyến đi của ngươi. Ta chỉ vẫn tắt thôi. Thủy đại thúc của ngươi có thể duy trì tình trạng hiện thời là đã tốt lắm rồi. Nên biết phổi con người sinh ra khí, khí có thể nuôi dưỡng máu. Phổi của ông ta khô kiệt phân nửa nên đã sớm mất đi cơ hội sống sót rồi cho nên ngày tháng sau này hoàn toàn trông chờ vào ngươi.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên nói:

– Làm sao có thể như vậy được? Lẽ nào thật không có thuốc chạy chữa sao?

Biển Hòa đột nhiên ngửa mặt lên trời cười khanh khách gõ vào lỗ mũi Kim Tiểu Sơn và nói:

– Ngốc tử lẽ nào mi không tin lời nói của lão phu.

Biển Hòa chậm rãi gõ tàn thuốc vào gạt tàn đặt trên đất rồi hỏi lại:

– Mi có biết đại thúc này của mi là người gì không?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Thủy đại thúc chưa từng nói qua, cũng không cho tiểu diệt hỏi, nhưng tiểu diệt biết rằng những tuyệt chiêu mà Thủy đại thúc dạy cho thì quả thật lợi hại.

Biển Hòa không khách sáo nói:

– Ta coi tiểu tử mi như một tên ngu ngốc hồ đồ. Đại ma đầu Diêm Vương thoa Thủy Hành Vân trong võ lâm mà mi cũng không biết, mi còn sống chung với lão đã bốn năm, lẽ nào không phải là tên ngu ngốc hồ đồ.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Tiểu diệt làm sao không biết Thủy đại thúc chính là Diêm Vương thoa Thủy Hành Vân, chỉ chưa nghe nói qua Thủy đại thúc là đại ma đầu gì đó mà thôi.

Biển Hòa nói:

– Hơn mười năm trước, lão phu từng đến tiệm thuốc Thọ Hòa ở Trường An. Có lần ngẫu nhiên trị vết thương cho Thủy đại thúc của ngươi. Sau đó nghe người nói rằng Thủy Hành Vân ở Tần Xuyên Mặc Vân cốc chính là người này. Cho nên sau khi Thủy đại thúc ngươi đến Quá Sơn lãnh nói tên tuổi của mình mới khiến lão phu nhớ đến gốc gác này của đại thúc ngươi.

Kim Tiểu Sơn trợn mắt, há hốc miệng hồi lâu vẫn không nói được tiếng nào. Biển Hòa nói tiếp:

– Thủy đại thúc chính là Mặc Vân cốc chủ Diêm Vương thoa Thủy Hành Vân.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc là Mặc Vân cốc chủ điều này không thể được, cung khó khiến

người ta tin vì hiện nay Mặc Vân cốc chủ đang ra trọng thưởng lấy mạng Thủy đại thúc. Họ phái nhiều cao thủ truy sát Thủy đại thúc.

“Hừ” lạnh một tiếng, Biển Hòa nói:

– Địa thúc ngươi là nhân vật cao thủ trong thiên hạ, cũng là người đáng thương nhất trong thiên hạ. Ngươi có biết vì sao ta nói vậy không? Kỳ thực nói ra rất xảo hợp, hai năm trước lão phu vào trong núi sâu hái thuốc thì gặp một tên bị rấn cắn ở gần Mặc Vân cốc. Lão phu cứu hấn, không ngờ người đó chính là người từ trong Mặc Vân cốc đi ra. Nghe hấn nói là hấn muốn tìm tiểu chủ nhân của mình. Ta cảm thấy hấn là một đầy tớ trung thành. Hỏi rõ ra mới biết hấn đi tìm Thủy Nhị. Ta hỏi rõ nguồn cơn thế là hấn đem việc Thủy đại thúc ngươi sợ nhị nương của lão. Nói hết ra một lượt ta mới biết trong Mặc Vân cốc còn có những việc nhục nhã.

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Việc nhục nhã gì?

Biển Hòa nói:

– Kế mẫu của Thủy Nhị thừa lúc Thủy Hành Vân ra khỏi cốc, một đi không trở lại, bèn danh chánh ngôn thuận cùng người yêu của mẹ bá chiếm Mặc Vân cốc.

Kim Tiểu Sơn giận hỏi:

– Tình nhân của mẹ là ai?

Biển Hòa suy nghĩ một hồi rồi nói:

– Đã hơn hai năm rồi trí nhớ của lão phu kém cỏi, dường như là họ Quan gì đó.

Kim Tiểu Sơn giật mình buột miệng nói:

– Có lẽ là tên Quan Hạo?

Biển Hòa gật đầu nói:

– Đúng, đúng là Quan Hạo tuyệt đối không sai.

Lão lại nhìn Kim Tiểu Sơn hỏi tiếp:

– Làm sao ngươi biết?

Kim Tiểu Sơn đột ngột đứng bật dậy thì lễ nói:

– Tiểu tử coi như đã hiểu hết sự tình rồi. Nếu hỏi tiểu tử tại sao biết được, nhất thời không thể nói hết ra. Tiểu tử phải vội đi để săn sóc đại thúc đáng thương của tiểu tử.

Kim Tiểu Sơn xoay người sải bước, vừa đi vừa lẩm bẩm:

– Đại thúc đáng thương của con. Đại thúc mang nhiều khổ não của con. Chỉ chờ Tiểu Sơn này đánh ngã Tọa Sơn Hồ Trương Diệu, Tiểu Sơn sẽ thay đại thúc

trừ tên cầu tặc họ Quan đó.

Kim Tiểu Sơn đã đi ra rồi nên Biển Hòa không nghe Kim Tiểu Sơn đang nói gì. Lão ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi cao vút tầng mây. Một màn mây đen tăm tối đã bị gió núi thổi tan rồi chỉ còn sót lại một vầng mây trắng mỏng manh mà thôi.

Kim Tiểu Sơn và phụ tử Thủy Hành Vân cùng trở về thôn Lão Kim Khoáng rồi bước vào tửu điểm Tiền gia. Vui mừng nhất đương nhiên là Tiền Phụng. Nàng thông minh linh lợi, biết được Kim Tiểu Sơn rất hiếu thuận đối với vị đại thúc này cho nên nàng cũng thực tâm bước đến cung kính chào hỏi Thủy Hành Vân.

Tiền chưởng quầy nói với Thủy Hành Vân:

– Thủy đại gia, tiêu cục của nhị vị bị đốt rồi, thậm chí ngay con lừa nhỏ đó cũng bị bọn thổ phỉ kéo đi. Sau này nhị vị đến ở trong tửu điểm của ta. Hãy coi đây như nhà của mình, ta ăn gì lão gia ăn đó, sống chết có nhau.

Thủy Hành Vân mỉm cười nói:

– Ta có dự cảm nên dù có muốn ở đây, cũng ở không được bao lâu.

Tiền Phụng đứng bên cạnh vội hỏi:

– Thế lão gia không mở tiêu cục lại sao?

Thủy Hành Vân:

– Có lẽ không cần mở nữa rồi!

Lời nói của lão lập tức đưa đến sự kinh ngạc của phụ tử nhà họ Tiền.

– Không cần mở nữa là có ý gì?

o O o

Gió lạnh nhẹ lướt qua rừng hoang âm u. Cây không lay động, trái lại có những âm thanh xào xạc nho nhỏ. Thanh âm đó do những lá khô vàng rơi rụng trên mặt đất đang lăn động. Những chiếc lá vàng mục rữa thê lương như vết thương lòng đang rỉ máu.

Bầu trời nhuộm đầy màn sương mờ đục nặng nề. Đầu mùa đông ở miền bắc thê lương lạnh lẽo khiến người ta cảm ngộ thuyết luân hồi của sinh và tử. Đây là định luật tự nhiên. Đây là định luật sinh tử không ngừng.

Kim Tiểu Sơn dưới sự sắp đặt của Thủy đại thúc đã sớm nghỉ ngơi bồi dưỡng tinh thần sức lực. Lúc này mới quá canh năm, chàng đã nai nịt gọn gàng để lên đường. Đi trên sơn đạo bên ngoài rừng tùng, Kim Tiểu Sơn nhìn bầu trời, có lẽ lúc này là giờ mao rồi. Đột nhiên từ trong rừng xông ra mười mấy đôi quạ đen vỗ cánh xành xạch bay về phía xa. Kim Tiểu Sơn nhìn về hướng đó chính là dốc Lão Tùng. Có lẽ đám quạ đen này cũng đoán ra con người đang chuẩn bị bày một đại yến tiệc để chiêu đãi chúng.

Lúc này cơn ác mộng đột ngột chợt đến với Kim Tiểu Sơn.

Năm đó mình đưa phu nhân là Tiểu Tiểu một bên gánh hành lý, một bên gánh con là Cửu Cửu. Ba người làm xong thủ tục di dân ở thôn Đại Hồ thụ huyện Hồng Động, Sơn Tây một đường vào núi mà tìm đến chân Bắc Đầu phong. Nếu theo kế hoạch của mình sau dăm ba năm có thể xây một căn nhà ngói, theo mùa thì trồng trọt, lúc rảnh rỗi thì săn bắn. Hoàn cảnh này quả thật tuyệt vời.

Ai ngờ được đâu cơn ác mộng kéo đến quá đột ngột khiến người ta kinh hoàng. Cuộc sống ấm êm bị chà đạp tan tành. cái còn lưu lại chỉ là nỗi thảm sầu đau khổ vĩnh viễn không thể mờ phai. Giấc mộng này kéo dài quá lâu cơ hồ đã bốn năm rồi. Ngày nay coi như tỉnh giấc mộng, kẻ nằm mộng một mai khi biết sắp tỉnh mộng, mỗi người từ sự khác nhau của giấc mộng mà có phản ứng không giống nhau. Giấc mộng đẹp khiến người ta say sưa, không ai muốn sức tỉnh dậy để mang đến nỗi thất vọng lớn lao. Bây giờ mộng của Kim Tiểu Sơn là ác mộng, chàng đang muốn tỉnh giấc dậy vì chàng đã mê muội trong ác mộng này quá lâu rồi. Chàng phải đi về hiện thực. Chàng bước đi trên mặt đất vang lên thành tiếng. Chàng ngẩng đầu ưỡn ngực đi thẳng về phía trước. Hôm nay quả thật là một ngày trọng đại.

Đôi giày da đế mỏng đã rách. Những giọt sương long lanh bám đầy trên cỏ dại. Kim Tiểu Sơn bước qua, sương biến thành nước làm ướt đôi giày của chàng.

Hôm nay Kim Tiểu Sơn ăn mặc thật gọn gàng, khăn xanh bịt đầu, khăn xanh thắt lưng, áo nhấn màu lam, quần dài màu đen trên cổ chân cũng quấn sợi vải xanh nhỏ. Diêm Vương thoa dường như cũng có linh hồn đang rung động không ngừng trên tất lưng bên phải của chàng. Chàng sờ tay vào Diêm Vương thoa thầm nghĩ:

“Khổ luyện ba năm, chờ đợi ba năm, hôm nay chính là lúc phát tiết cừu hận trong lòng, họ Trương kia mi phải đến mới được. Đối với mối cừu hận vĩnh viễn không thể xóa tan này, trừ khi mình bị ngã xuống mới có thể quên được”. Nhưng Kim Tiểu Sơn ngày nay đâu chịu nỗi giày vò của mối hận thù đó. Mỗi lần sau khi giết một kẻ địch khiến chàng suy nghĩ không biết ngày nào mới có thể bắt được Tọa Sơn Hổ Trương Diệu, nhưng cuối cùng giờ đây ngày đó đã đến. Nó khiến chàng vô cùng phấn khởi.

Nửa canh giờ là đến giữa trưa rồi. Kim Tiểu Sơn vững như núi Thái Sơn khoanh tay trước ngực, đứng lặng lẽ trên tảng đá to dưới dốc Lão Tùng.

Dốc Lão Tùng trên thực tế không phải cả một dốc núi trồng đầy cây tùng mà là trên dốc núi chỉ mọc một cây tùng già ngàn năm, cành rễ um tùm. Dưới gốc tùng, còn có một miếu Thổ Địa cao bằng một người.

Con đường sơn đạo từ thôn Lão Kim Khoáng đi đến Lục Bàn Sơn phải qua nơi này. Kim Tiểu Sơn chọn nơi đây là vì đây chỉ là một cây tùng già chứ không phải rừng hoang rậm rạp, dốc núi thẳng đứng vừa nhìn có thể nhận biết hết tình hình. Địa điểm như vậy không sợ đối phương đặt cam bẫy. Chàng có thể yên tâm xuất

thủ trả thù.

Hiện giờ tâm tình của Kim Tiểu Sơn giống như khi đi săn trước kia, đang chờ đợi con mồi xuất hiện. Nhưng lần này chàng chờ đợi con mồi Tọa Sơn Hồ Trương Diệu hung ác gấp mười lần hổ báo, một tên mà chàng cam tâm tình nguyện hạ sát long không tiếc thương.

Lúc này trên sơn đạo hẹp ở thung lũng xa xa vang lên tiếng vó ngựa. Tiếng vó câu hồn tạp đương nhiên không phải một con ngựa. Kim Tiểu Sơn cười lạnh nhìn về phía xa. Tiếng vó câu càng gần càng thấy rõ ràng. Hiển nhiên chúng đang phi về dốc Lão Tùng.

Kim Tiểu Sơn vươn vai phấn chấn tinh thần nhìn thẳng về phía đó. Tình hình giống như khi chàng gặp một con báo hoa lớn vừa khấn trương vừa hưng phấn.

Cuối cùng, đã xuất hiện rồi, nhưng chỉ xuất hiện có hai con ngựa mà người cỡi trên hai con ngựa này quả thật khiến Kim Tiểu Sơn bật cười khanh khách. Con ngựa thứ nhất mang một đại hán râu rìa to lớn, trên lưng ngựa treo hai đồ vật, bên trái là một cái lá chắn bằng dây mây vàng, bên phải treo một cái búa lớn dài khoảng một thước. Lưỡi búa to bản sáng lấp lánh trông như hơn nửa vầng trăng sắp lặn xuống núi.

Đi theo phía sau chính là Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc như âm hồn bất tán, chỉ thấy ả không xuống ngựa mà toét miệng cười lại còn đưa mặt trêu Kim Tiểu Sơn đang đứng trên tảng đá. Bộ dạng ả đắc chí thỏa mãn.

Chậm rãi, Kim Tiểu Sơn hít mạnh một hơi thở để nén kích động trong lòng. Chàng chớp mắt, chùi mồ hôi tay vào vạt áo.

Hai con ngựa đều là chiến mã màu đỏ vùng quan ngoại.

Đại hán râu rìa vẫn ngồi yên trên lưng ngựa. Kim Tiểu Sơn nhận ra đại hán này chính là Tọa Sơn Hồ Trương Diệu, kẻ thù hủy diệt nhà của mình, cũng là mục tiêu trả thù của chàng đã bốn năm gian nan rèn luyện võ học. Hiện giờ kẻ thù đã ở trước mặt mình.

Trong mắt của Kim Tiểu Sơn, Tọa Sơn Hồ Trương Diệu là đầu lĩnh của bọn thổ phỉ Lục bàn Sơn, là nhân vật khét tiếng trên hắc đạo võ lâm trong vòng hai trăm dặm gần Kim Sa hà. Tư thế hùng tráng của hán trên lưng ngựa vạm vỡ như một quả núi to, hùng hổ như con sư tử. So sánh hình vóc, Kim Tiểu Sơn thấp hơn hán cả một cái đầu nhưng cao thấp không thể luận mạnh yếu.

Kim Tiểu Sơn không hề có chút sợ sệt. Trong đôi mắt hơi khép hờ của chàng đang bắn ra những tia lửa cực nóng. Nhìn thẳng vào Tọa Sơn Hồ Trương Diệu ngồi trên lưng ngựa đang quan sát chàng, da thịt trên mặt chàng cũng vì sự kích động của nội tâm không ngừng co giật.

Trong lúc đôi bên cùng cẩn thận quan sát đối phương Tọa Sơn Hồ Trương Diệu cuối cùng mở miệng, trong thanh âm thấp trầm của hán ngấm chứa uy nghiêm lẫn khiêu chiến:

– Phu nhân, là hấn phải không?

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đi phía sau lên tiếng đáp:

– Không sai! Phu quân, những điều cần nói, Tiểu Ngọc toàn bộ nói tỉ mỉ với phu quân rồi. Một mai gặp tên tiểu tử này ngàn lần không được khinh xuất.

Kim Tiểu Sơn hừ một tiếng nói:

– Phương Tiểu Ngọc mấy ngày không gặp, tại sao trên giường lại đã có người mới rồi, mà còn lại là kẻ to cao rắn chắc hơn trượng phu cũ. Theo tình hình này lần sau mi phải tìm đến tứ đại kim cương trong miếu thành hoàng rồi.

Đột nhiên Phương Tiểu Ngọc cười lạnh nói:

– Bất kể ta giả cho ai, chỉ cần chưa nhìn thấy mi gục ngã thì Phương Tiểu Ngọc chưa tính xong nợ với mi. Trước mắt mi đã cách điện Diêm La không xa nữa rồi.

Trương Diệu ngồi trên lưng ngựa đưa tay lấy cây búa và lá chắn trên yên ngựa xuống. Vừa nhắc chân, thân đã nhảy khỏi mình ngựa. Phương Tiểu Ngọc cung xuống ngựa đứng bên cạnh. Tọa Sơn Hồ Trương Diệu bước lên một bước, hấn đưa cùi chỏ thúc vào hông ngựa khiến nó lập tức chạy vào núi. Đối mặt với Kim Tiểu Sơn đứng trên tảng đá. Tọa Sơn Hồ hỏi:

– Nghe phu nhân ta nói, mi là Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn gật đầu. Thanh âm càng thấp hơn, Trương Diệu lại hỏi:

– Mi giết bộ hạ của ta, lại dả thương một tên. Trước khi đi mi còn lưu lại lời hẹn ta đến đây quyết đấu. tại sao vậy?

Kim Tiểu Sơn phi thân nhảy xuống tảng đá. Chàng đã xác định chỉ có Trương Diệu và Phương Tiểu Ngọc đến đây. Hai tay khoanh trước ngực, Kim Tiểu Sơn nhìn Trương Diệu gần giọng nói:

– Mi lẽ ra phải biết tại vì sao, trừ khi mi quả thực là loài súc sinh hung ác. Vì chỉ có súc sinh mới không nhớ được tội nghiệt của hấn đã tạo ra.

Trương Diệu ưỡn ngực trợn mắt cười hăng hắc một hồi rồi nói:

– Trong phạm vi rừng núi tám trăm dặm này, Trương Diệu ta là bá chủ, là chủ soái quyết định sinh tử, ngày nào lại không gặp qua máu tanh, lão tử đâu có thì giờ đi tìm phán quan để đăng ký sinh tử. Tổ bà nó, nếu mi không trực tiếp thù hận gì thì mau lấy mạng hèn của mi tế búa thần của Trương đại gia.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng ken két, cắn hận nói:

– Bốn năm rồi lúc đó mi đi qua dưới chân Bắc Đẩu phong gần Trùng Dương trấn giết chết phu nhân của ta, lại giết hài tử của ta. Khi sắp đi, mi còn phóng hỏa đốt nhà nhưng lửa đó không đốt hết được tội nghiệt đầy thân của mi.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu nhú mày, cơ hồ như nhớ lại chuyện xưa.

Kim Tiểu Sơn hít mạnh một hơi không khí lại nói:

– Không lâu, ta tìm đến Báo Tử nhai phát hiện nút áo bằng đồng đỏ trên áo của mi. Đêm đó, ta vốn muốn liều mạng với mi, không ngờ bị một cước của mi đá văng xuống vách núi. Lẽ nào thần trí mi quả thật hôn mê giống như đầu óc của con gấu ngu dân.

Thốt nhiên, Trương Diệu ngửa mặt lên trời cười ha hả, toàn thân hần không ngừng lắc lư. Hần nói:

– Thì ra đêm đó mi không té chết dưới chân núi, coi như mạng tiểu tử mi lớn. Nhưng mi đã thoát qua kiếp nạn đó, lẽ ra phải tìm nơi ẩn nấp! Tại sao không tiếc mạng mình mà nghĩ trăm phương ngàn kế tìm đến đây nạp mạng, tổ bà nó, lúc đầu ta còn cho rằng mi là nhân vật ba đầu sáu tay gì, thì ra là tên cầu tặc như mi.

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đứng bên cạnh, cao giọng nhắc nhở Trương Diệu:

– Lang quân, đứng trước mặt huynh hiện nay không phải là tên ngu ngốc năm xưa. Huynh nhất thiết phải cẩn thận, tuyệt đối không nên khinh thường.

Tọa Sơn Hổ Trương Diệu cười lạnh nói:

– Coi như hần đã khổ luyện ba năm cũng khó đạt được thành tựu khiến người ta kinh sợ được. hãy chờ xem lang quân của nàng thu thập hần.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, cười lạnh nói:

Hay cho ả dâm loạn mới mấy ngày, bọn mi đã kết thành phu thê khiến ta không ngờ đến.

Phương Tiểu Ngọc cười khúc khích nói:

– Mi cứ cười đi, có thể ngậm cười mà chết dưới lưỡi búa của trượng phu ta coi như là một vinh hạnh khó đạt được. Người khác đâu ai có diễm phúc đó.

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nói:

– Năm xưa, ta tìm mi là liều mạng với mi. Còn năm nay ước hẹn mi đến là lấy mạng của mi. So sánh hai việc này đối với Kim Tiểu Sơn ta mà nói đã hứng thú cực kỳ rồi.

Trương Diệu hỏi:

– Đây chính là mục đích mà mi cả gan ước hẹn ta đến đây phải không?

Kim Tiểu Sơn nhếch mép đáp:

– Không sai!

Nhún vai nghiêng mặt, Trương Diệu nói:

– Mi đã biết nghề nghiệp của lão tử là giết người. Chỉ cần lão tử cao hứng trong chớp mắt giết năm mười người là việc thường. ả không biết cân nhắc, Trương đại gia chỉ tiêu khiển một chút, ả đã ra vẻ trung trinh tiết liệt, hung dữ cắn ta một miếng. Tổ bà nó, ả hung hãn như vậy, lão tử càng hung hãn hơn ả. Trước giết sau đốt, xong rồi phủ tay mà đi, chỉ có vậy mà thôi.

Kim Tiểu Sơn lạnh mặt, nghiền răng ken két, ngay cả yết hầu cũng phát ra tiếng. Tay phải của chàng đưa ra sau lưng. Bao vải màu lục đã nằm trong tay chàng.

Phương Tiểu Ngọc lại cao giọng lên tiếng nhắc nhở Trương Diệu lần nữa:

– Lang quân, huynh phải ngàn lần cẩn thận vũ khí trên tay hấn.

Phương Tiểu Ngọc nói chưa dứt, Trương Diệu đã đứng thủ thế. tấm lá chắn trên tay trái đã ngăn trước ngực, hấn lạnh lùng nhìn nhất cử nhất động của Kim Tiểu Sơn. Chỉ thấy Kim Tiểu Sơn đưa tay trái rút nhanh bao vải nhung xanh trên tay phải, lập tức vải nhung xanh đó đã giắt vào thắt lưng. Ánh ngân quang đã vùn vụt xoay chuyển không ngừng trong tay phải của Kim Tiểu Sơn khiến người ta cảm thấy trong tay Kim Tiểu Sơn là những chùm sao lạnh trong dãy ngân hà. Ánh sáng chói mắt, Trương Diệu phủ lá chắn trước ngực. Cây búa lớn trong tay phải bắt đầu chuyển động, lưỡi búa mang theo những tiếng vù vù khiến người ta lạnh mình. Trương Diệu bắt đầu di động thân hình, dần dần di động cực nhanh. Đôi mắt lộ nhìn chăm chăm vào Diêm Vương thoa trong tay của Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn sắc mặt lạnh lẽo, bắt đầu cất bước. Chàng di động tương đối chậm rãi, chậm đến cơ hồ như không di động, hình như chàng không nhìn thấy thanh búa to đang di động trong không trung là đồ phó với mình. Sắc mặt của chàng ta không biểu lộ phản ứng nào, Diêm Vương thoa vẫn di chuyển không ngừng trên tay phải của chàng. Đôi bên đã đến lúc xả thân quyết đấu. Đột nhiên Trương Diệu hét to một tiếng.

Một búa vút qua giống như ánh trăng từ trên đầu xẹt xuống chém thẳng vào Kim Tiểu Sơn. Chàng giống như còn chưa động đậy nhưng thực tế chàng đã làm hành động. Chàng giống như một con lý ngư vượt long môn. Kim Tiểu Sơn búng chân, nghiêng thân xẹt như điện. Người chàng đã từ dưới lưỡi búa lướt đến sau lưng bên phải của Trương Diệu. Diêm Vương thoa lúc này đã xuất thủ.

Không một tiếng động, Diêm Vương thoa từ tay Kim Tiểu Sơn vút đến trước mặt Trương Diệu nhanh nhẹn không thể tả.

“Á” một tiếng, trong tiếng kêu kinh hoàng của Phương Tiểu Ngọc. Diêm Vương thoa đã đánh trúng lá chắn đang giơ cao trên tay trái của Trương Diệu xuyên vào hơn nửa tấc.

Diêm Vương thoa tuy chưa đánh trúng Tọa Sơn Hồ Trương Diệu nhưng lại khiến Trương Diệu nâng cao cảnh giới. Lúc này hấn mới tin Diêm Vương thoa trong lời đồn quả nhiên bá đạo. Nếu không có Phương Tiểu Ngọc mấy lần nhắc nhở, nếu không phải mình cứ chú mục nhìn thẳng thì có thể mình đã bị đả thương rồi.

Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn một chiêu đánh ra tuy không trúng nhưng trong lòng chàng lại đang toan tính một việc khác. Đó là một việc chàng muốn làm trước tiên. Đôi mắt chàng cứ chăm chú nhìn thân hình của Tọa Sơn Hồ Trương

Diệu nhưng chàng dùng tia mắt để chú ý đến Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc. Lúc này trong lòng chàng đang cười thầm mà ý cười đó lập tức phản ứng trên gương mặt khiến Trương Diệu phải rùng mình.

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đã tuốt đao cầm ở tay.

o O o